

Sygn. akt II AKa 291/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tomasz Szymański
Sędziowie:	SSA Lucyna Juszczyk SSO Sławomir Noga (del.spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Iwona Goślińska

przy udziale Prokuratora b. Prokuratury Apelacyjnej wykonującego zadania w Prokuraturze Regionalnej Stanisława Pieczykolana

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 roku w sprawie

A. G. (1)

oskarżonego z art.56 ust.3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§1 kk apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 czerwca 2015 roku sygn. akt VI K 79/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt. I przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk eliminuje sformułowanie „oraz środki odurzające w postaci marihuany o nieustalonej ilości”,

II. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok,

III. zwalnia oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSA Lucyna Juszczyk SSA Tomasz Szymański SSO Sławomir Noga

Sygn. akt II AKa 291/15

UZASADNIENIE

1) A. G. (1) został oskarżony o to, że, (pierwotnie pkt III aktu oskarżenia) w nieustalonym okresie czasu od 1 września 2005 roku do nieustalonego dnia września 2006 roku w C. i innych miejscowościach (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F., a w szczególności działając wspólnie i w porozumieniu z G. G. i T. F. (1), odnośnie których skierowano w odrębnym postępowaniu akt oskarżenia oraz innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści

uzyskanych z przestępstwa, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 5.000 gramów amfetaminy, co najmniej 10.000 sztuk tabletek ekstazy oraz środki odurzające w postaci co najmniej 1.000 gramów marihuany, którą przekazywał bezpośrednio G. G. i T. F. (1) oraz innym ustalonym osobom celem dalszej jej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk.

2) T. F. (2) został oskarżony o to, że:

I. (pierwotnie pkt I aktu oskarżenia) w okresie od nieustalonego dnia 2002 roku do 22 września 2004 roku oraz od dnia 6 maja 2006 roku do dnia 23 września 2007 roku w K., C. i na terenie innych miejscowości województwa (...) i (...) oraz na terenie Republiki (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. F. w skład której wchodził: G. G., D. K. (1), P. L., T. F. (1), T. M. (1), R. R., D. R. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, odnośnie których toczy się odrębne postępowanie, mającej na celu popełnianie szeregu przestępstw polegających między innymi na przemyśle, wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, wbrew przepisom ustawy znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy i marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy a nadto na nabywaniu, przewożeniu i przemyśle na terytorium Republiki (...)w celu wpuszczenia w obieg fałszywych pieniędzy w postaci banknotów o nominale 100 Euro, 100 dolarów USA i innych, nadto na wprowadzaniu do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po jego uprzednim oczyszczeniu i oznaczeniu podobnymi znakami akcyzy oraz na dokonywaniu kradzieży z włamaniem oraz wymuszeń okupu w zamian za zwrot uprzednio skradzionych rzeczy, przy czym D. F. wydawał polecenia oraz zezwolenia poszczególnym członkom grupy na prowadzenie działalności przestępczej na podległym mu terenie, prowadził działalność logistyczną – zapewniał środki finansowe niezbędne do prowadzenia przestępczej działalności, zajmował się zaopatrzeniem w hurtowe ilości narkotyków kierowanej przez siebie grupy, zapewniał bezpieczeństwo poszczególnym członkom grupy – organizował pomoc finansową dla zatrzymanych członków grupy, wymuszał posłuszeństwo poszczególnych członków grupy poprzez zastraszanie i pobicia, natomiast G. G. i T. F. (1) zajmując wyższy poziom w hierarchii grupy przestępczej zajmowali się egzekwowaniem posłuszeństwa pośród członków grupy oraz zajmowali się egzekucją należności a nadto wspólnie z D. K. (1), P. L., D. R., T. F. (1), R. R., T. M. (1), D. T., A. P., S. C., M. G. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami zajmowali się nabywaniem, przewożeniem i przemysem na terytorium Republiki (...)w celu wpuszczenia w obieg fałszywych pieniędzy w postaci banknotów o nominale 100 Euro, 100 dolarów USA oraz przemysem, w tym M. B. wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem innym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych w znacznych ilościach, w tym A. G. (1) wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem innym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych w znacznych ilościach, jak również wprowadzaniem do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po jego uprzednim oczyszczeniu i oznaczeniu podrobionymi znakami akcyzy, a nadto G. G. D. R., T. F. (1), R. R., P. L., T. M. (1), D. T., A. P., M. S., R. W. oraz inne ustalone i nieustalone osoby zajmowali się kradzieżami z włamaniem oraz wymuszaniem okupu za zwrot uprzednio skradzionych rzeczy,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

II. (pierwotnie pkt V aktu oskarżenia) w okresie od nieustalonego dnia 2002 roku do dnia 22 września 2004 roku i od dnia 6 maja 2006 roku do dnia 23 września 2007 roku w C., K. i innych miejscowości (...) i województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), Ł. K. oraz G. G. i T. F. (1) odnośnie, których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu oraz innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej

2.000 gramów amfetaminy, co najmniej 10.000 sztuk tabletek ekstazy oraz środków odurzających w postaci marihuany, którą przekazywał nieustalonym osobom w celu dalszej jej dystrybucji

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 roku, sygn. akt VI K 79/13 orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. uznaje oskarżonego A. G. (1) za winnego tego, że (pierwotnie pkt. III aktu oskarżenia) w nieustalonym okresie czasu od 1 września 2005 roku do nieustalonego dnia września 2006 roku w C. i innych miejscowościach (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F., a w szczególności działając wspólnie i w porozumieniu z G. G. i T. F. (1), odnośnie których skierowano w odrębnym postępowaniu akt oskarżenia oraz innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 4 200 gramów amfetaminy, co najmniej 4 100 sztuk tabletek ekstazy oraz środki odurzające w postaci marihuany o nieustalonej ilości, które przekazywał bezpośrednio G. G., D. F. i T. F. (1) oraz innym ustalonym osobom celem dalszej jej dystrybucji, co stanowi występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i na mocy art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego A. G. (1) na rzecz Monar z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 5 000,00 (pięć tysięcy) złotych;

III. na zasadzie art. 414§1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 kpk uniewinnia oskarżonego T. F. (2) od zarzutów popełnienia czynów opisanych w części wstępnej wyroku, to jest zarzutu kwalifikowanego z art. 258 § 1 kk (pkt. I pierwotnego aktu oskarżenia) oraz zarzutu kwalifikowanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (pkt V pierwotnego aktu oskarżenia);

IV. na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze i § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z p. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 16 976,00 (szesnaście tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt sześć) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu T. F. (2);

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z p.zm.) zwalnia oskarżonego A. G. (1) od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

VI. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zakresie uniewinnienia oskarżonego T. F. (2), kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Wyrok ten w drodze apelacji zaskarżył obrońca oskarżonego A. G. (1) zarzucając:

- naruszenie art. 7 kpk poprzez błędną ocenę dowodów z zeznań T. F. (1), P. L., D. F., a także wyjaśnień oskarżonego, a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że A. G. w okresie od września 2005 do września 2006 wprowadził do obrotu 4200 gramów amfetaminy, 4100 sztuk tabletek ekstazy i marihuany w nieustalonej ilości.

Wskazując na powyższy zarzut obrońca oskarżonego A. G. (1) wniósł w apelacji o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez uznanie oskarżonego A. G. (1) za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie od września 2005 roku do września 2006 roku w C., uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi poprzez sprzedaż T. F. (1) amfetaminy w ilości 200 gram, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto, że w bliżej nieustalonym czasie od września 2005 roku do września 2006 roku w C., sprzedał T. F. (1) środki odurzające w postaci tabletek ekstazy w ilości 100 sztuk, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W konsekwencji wnoszę o wymierzenie łagodnych kar za każde z tych przestępstw oraz wymierzenie kary łącznej nie przekraczającej 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. G. (1) jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przeprowadził we właściwym zakresie – co nie jest przecież kwestionowane – postępowanie dowodowe oraz dokonał skrupulatnej oraz właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena wszystkich dowodów jest oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności. W pisemnych motywach wyroku Sąd odniósł się szczegółowo do wyjaśnień oskarżonego oraz pozostałych dowodów, wskazując, którym dowodom i w jakiej części dał wiarę, a którym dowodom wiary odmówił, oraz podając przyczyny takiego postępowania. Rozumowanie Sądu – jak idzie o dokonaną ocenę wszystkich dowodów – pozbawione jest cech dowolności, sprzeczności, niejasności, wszystkie dowody ocenione zostały z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy. Tym samym, ocena dowodów jako zgodna z dyspozycją art. 7 kpk – wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego – z ochrony tego przepisu korzysta.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem, w tym Sądu Najwyższego, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wystarczająco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. post. SN z dnia 28 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II KK 89/15, KZS 2015/7-8/26; post. SN z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III KK 298/12, Lex nr 1232292; wyrok SA w Krakowie z dnia 20 lutego 2012 roku, sygn. akt II AKa 259/11, KZS 2012/49; wyrok SA w Łodzi z dnia 9 września 2015 roku, sygn. akt II AKa 92/15, Lex nr 1820536; wyrok SA w Krakowie z dnia 11 grudnia 2014 roku, sygn. akt II AKa 22/14, KZS 2015/1/59).

Analiza uzasadnienia przedmiotowego wyroku Sądu Okręgowego wskazuje, że decyzja ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wolna jest od obrazy swobodnej oceny dowodów, wobec czego zarzut dotyczący uchybienia przepisowi art. 7 kpk nie może zostać w żadnym razie uwzględniony, gdyż jest całkowicie chybiony.

Apelujący, krytykując ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, przedstawia własną ocenę poszczególnych dowodów, w tym zwłaszcza zeznań świadka T. F. (1), przedstawiając fragmenty tych zeznań korzystnych dla oskarżonego, pomijając znaczną ich część, co nie może odnieść oczekiwanego przezeń skutku, jako że nie można podzielić tych zastrzeżeń skarżącego co do wartości dowodów, na których Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie.

Podstawę zaskarżonego wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Z tym, że Sąd nie ma obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody w sytuacji, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności, a tak był w niniejszej sprawie. Odnosi się to do wyjaśnień oskarżonego. W tej sytuacji podstawę ustaleń stanowiły te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne.

Wszystkie strony procesu, również obrońca oskarżonego, które przedstawiają własne stanowisko, nie mogą go oprzeć wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów, a takie stanowisko zaprezentował skarżący w apelacji, z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków. Autor skargi apelacyjnej we wniesionym przez siebie

środku odwoławczym upatruje dokonania przez Sąd Okręgowy niewłaściwej oceny dowodów i tym samym błędnych ustaleń faktycznych, powołując się na fragmenty zeznań świadka T. F. (1) oraz dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego. Wyciągając własne wnioski z fragmentów dowodów, które uznał za wiarygodne, pomijając pozostałe dowody, które doprowadziły Sąd Okręgowy do przekonania o winie oskarżonego A. G. (1).

Krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego potraktowanego wybiórczo, z pominięciem przy tym tych dowodów, albo ich fragmentów, które obciążają oskarżonego, a także nie wskazująca jednoznacznie, aby Sąd I instancji którąkolwiek regułą swobodnej oceny dowodów naruszył, nie może skutecznie uzasadnić naruszenia reguł określonych w art. 7 kpk.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżony A. G. (1) w nieustalonym okresie czasu od 1 września 2005 roku do nieustalonego dnia września 2006 roku w C. i innych miejscowościach (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F., a w szczególności działając wspólnie i w porozumieniu z G. G. i T. F. (1), odnośnie których skierowano w odrębnym postępowaniu akt oskarżenia oraz innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczna ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 4.200 gramów amfetaminy, co najmniej 4.100 sztuk tabletek ekstazy, które przekazywał bezpośrednio G. G., D. F. i T. F. (1) oraz innym ustalonym osobom, celem dalszej ich dystrybucji, tym samym działaniem swoim wyczerpał on znamiona występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia co do istnienia, funkcjonowania, zakresu działania zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F. opierał się na zeznaniach i wyjaśnieniach P. L., D. K. (1), T. F. (1) i T. M. (1), które w tym zakresie są jasne, spójne i konsekwentne. Ponadto Sąd oparł swoje ustalenia także na zeznaniach i wyjaśnieniach G. G., D. F. i R. W. składanych podczas śledztwa.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów w zakresie funkcjonowania grupy, czasokresu jej działania, jak również przedmiotowo-podmiotowego zasadniczo nie jest kwestionowana przez skarżącego obrońcę oskarżonego.

Z kolei, jeżeli chodzi o ustalenie, iż w grupie przestępczej kierowanej przez D. F. brał także udział oskarżony A. G. (1) to Sąd I instancji słusznie oparł się na zgodnych i logicznych zeznaniach i wyjaśnieniach T. F. (1) i P. L.. Z tym, że stwierdzić należy, iż T. F. (1) znał się z oskarżonym A. G. (1) bliżej, stąd posiadał najwięcej wiadomości na temat udziału jego w grupie i handlu narkotykami.

Zasadnie Sąd Okręgowy wyjaśnieniom oskarżonego A. G. (1) nie przyznającego się do czynu i wyjaśnieniom, że nie miał żadnego związku z grupą przestępczą kierowaną przez D. F. oraz, że nie handlował narkotykami nie dał wiary, gdyż ewidentnie są one sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie, wiarygodnym materiałem dowodowym, zwłaszcza w postaci wyjaśnień i zeznań T. F. (1), P. L.. Zostały one złożone przez oskarżonego A. G. (1) tylko po to, aby mógł on uniknąć odpowiedzialności karnej za swój czyn.

Słusznie Sąd Okręgowy – wbrew zarzutowi obrońcy oskarżonego – co do ilości narkotyków, jakie przypisał oskarżonemu A. G. (1) oparł swoje ustalenia na zeznaniach świadka T. F. (1) złożonych w śledztwie w miesiącu lutym 2008 roku (k. 112 – 115, tom II F), gdyż ewidentnie było to w niedalekiej odległości, bo zaledwie kilkunastomiesięcznej od zakończenia przestępczego procederu przez oskarżonego A. G. (1) – data końcowa to wrzesień 2006 roku. W czasie śledztwa T. F. (1) kilkakrotnie podawał, iż widział, że wielokrotnie oskarżony A. G. (1) przewoził narkotyki do D. F. każdorazowo w ilości co najmniej kilograma amfetaminy oraz ponad 1000 tabletek ekstazy. W dniu 1 lutego 2008 roku T. F. (1) podał w zeznaniach precyzyjnie, iż takich transakcji było co najmniej pięć do czterech (k. 115, tom II F).

Istotne jest również to, iż świadek T. F. (1) w śledztwie stanowczo opisał rolę A. G. (1) w transakcjach, jako pośrednika z osobami stanowiącymi źródła pochodzenia narkotyków, podał informację na temat rozliczeń pomiędzy D. F. i A. G. (1). Wskazał rozmiar działalności grupy, okres w jaki D. F. nabywał narkotyki.

Faktycznie – to co podkreślił obrońca oskarżonego – T. F. (1) składając zeznania na rozprawie w dniu 4 listopada 2008 roku podał ilość zakupionych przez niego bezpośrednio od oskarżonego A. G. (1) narkotyków, tj. – 100 sztuk tabletek ekstazy i do 200 gr amfetaminy, z tym, że podał również, iż A. G. (1) dostarczał D. F. narkotyki, a tych transakcji, które przecież szczegółowo opisał w lutym 2008 roku miało być od trzech do czterech, a więc ich liczba była zbliżona do ilości transakcji podawanych w śledztwie (k. 521, tom XV).

Należy zwrócić uwagę również na fakt – którego nie zauważa obrońca oskarżonego – że w toku niniejszego procesu na rozprawie głównej świadek T. F. (1) był wielokrotnie przesłuchiwany i podtrzymał treść zeznań złożonych w śledztwie również na kartach 112 do 118, tom II F, nie składając do nich żadnych zastrzeżeń i podkreślił, że na pewno transakcje kupna-sprzedaży narkotyków pomiędzy oskarżonym A. G. (1), a D. F. były, bo kilkakrotnie oczekiwał u D. F. na to, że je przywiezie A. G. (1) (k. 2889, 2993, 3024, tom XXVII).

Reasumując, należy stwierdzić, że świadek T. F. (1) nigdy w toku całego procesu nie wycofał swoich twierdzeń, iż w okresie przypisanym oskarżonemu A. G. (1) w wyroku dochodziło między A. G. (1) a D. F. do transakcji sprzedaży narkotyków, stąd bezpodstawne jest wnioskowanie obrońcy oskarżonego, iż oskarżony A. G. (1) dostarczał narkotyki jedynie T. F. (1).

Należy nadto podkreślić, że wypowiedzi T. F. (1) co do związku A. G. (1) z narkotykami nie pozostają odosobnione, potwierdza je w swoich zeznaniach P. L., który w trakcie śledztwa podał, iż oskarżony był ścisłym współpracownikiem D. F. w procederze przestępczym w obrocie narkotykami (k. 169, tom II F), a na rozprawie w dniu 27 stycznia 2015 roku podał, iż był świadkiem przy transakcji pomiędzy oskarżonym A. G. (1), a G. G. dotyczącej pół kilograma amfetaminy (k. 3002). Wypowiedzi T. F. (1) co do okoliczności nabywania narkotyków znajdują potwierdzenie również w zeznaniach T. M. (1).

Nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie, wskazującej na wiarygodność zeznań T. F. (1), są wyjaśnienia G. G. i D. F., w których przyznali się do działalności narkotykowej, za co zostali już prawomocnie skazani.

Bezspornym jest, że ustawodawca zaniechał zdefiniowania w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii pojęcia „znaczna ilość środków odurzających” w art. 56 § 3 tej ustawy, zobowiązując przez to Sąd do jego określenia.

Ale należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy od wielu lat konsekwentnie wskazuje, iż „znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (por. wyrok SN z dnia 1 marca 2006 roku, sygn. akt II KK 47/05, OTNKKW 2006, z. 6, poz. 57, postanowienie SN z dnia 1 lutego 2007 roku, III K 257/06, R-OSNKKW 2007, poz. 339, postanowienie z dnia 7 lutego 2007 roku, sygn. akt III KK 245/06, R-OSNKKW 2007, poz. 387, wyrok SN z dnia 10 czerwca 2008 roku, sygn. akt III KK 30/08, Lex nr 418629, wyrok SN z dnia 14 lipca 2011 roku, sygn. akt IV KK 127/11, Lex nr 897769, wyrok SN z dnia 7 maja 2013 roku, sygn. akt III KK 25/13 OSNKKW 2013, z. 9, poz. 73). Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego nie jest to kontrowersyjny pogląd.

Nie ma żadnego powodu do odstępowania od poglądu wypracowanego w piśmiennictwie i judykaturze – w tym orzecznictwie Sądu Najwyższego – co do wykładni znacznej ilości środków odurzających w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nie ma potrzeby obejmowania typami postawowymi coraz większej ilości zachowań i to w sytuacji, gdy rośnie skala przestępczości narkotykowej.

Stanowisko takie wspiera doktryna prawa karnego (por. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2000 r., s. 257; T. Strogosz, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008 r., s. 373; K. Łuczarski, A. Muszyńska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008 r., s. 480 - 481).

Biorąc pod uwagę powyższe i prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie, zasadnie Sąd Okręgowy przyjął, że ilość wprowadzonych przez oskarżonego A. G. (1) do obrotu narkotyków spełnia kryteria znaczości, skoro 4.100 gramów amfetaminy pozwala na wydzielenie 41.000 działek handlowych, zaś 4200 sztuk ekstazy to tyle samo działek handlowych.

Na marginesie należy zauważyć, że nawet podawana przez obrońcę oskarżonego w apelacji ilość wprowadzonych do obrotu przez A. G. (1) narkotyków – 200 gramów amfetaminy (to 2000 działek handlowych) spełnia kryteria do zakwalifikowania czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Faktycznie – trafnie zauważa obrońca oskarżonego – iż z zeznań świadka T. F. (1) wynika, że po nabyciu narkotyki były mieszane z glukozą, ale przecież nie dotyczy to narkotyków dostarczonych przez oskarżonego A. G. (1) tylko narkotyków, które sam z G. G. później rozprowadzał.

Sąd Odwoławczy z opisu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) przestępstwa w ustępie I wyeliminował sformułowanie „oraz środki odurzające w postaci marihuany o nieustalonej ilości”, gdyż zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na takie ustalenie. Ewidentnie z zeznań T. F. (1) wynika, że nie przypominał on sobie, aby kiedykolwiek A. G. (1) przywoził tego rodzaju narkotyki do D. F..

Wymierzona oskarżonemu kara nie może być oceniona jako rażąco niewspółmiernie surowa, zwłaszcza, gdy weźmie się pod uwagę, że wymiar kary pozbawienia wolności został wymierzony oskarżonemu w granicy najniższego zagrożenia ustawowego przewidzianego za ten czyn, a tylko taka ocena nakazywałaby złagodzenie kary (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 30 grudnia 2010 roku, sygn. akt II AKa 245/10; KZS 2011/4/34).

Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że wobec oskarżonego A. G. (1) – z uwagi na jego wielokrotną uprzednią karalność – nie można wysnuwać pozytywnej prognozy kryminologicznej, stąd brak jest racjonalnych podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej mu kary pozbawienia wolności.

Z tych przyczyn, mając na uwadze powyższe rozważania i nie dostrzegając przy tym uchybień określonych w art. 439 kpk i 440 kpk podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wobec faktu, że oskarżonemu wymierzono bezwzględną karę pozbawienia wolności, a nie posiada on żadnego majątku, Sąd Apelacyjny zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk oceniając, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

SSA Lucyna Juszczyk SSA Tomasz Szymański SSO Sławomir Noga